

זהו האיום הפנימי החמור ביותר שידעה המדינה מאז קיומה

פיירוק מזוקקשים

את השלום החדש כעורו כאיבו, יחד עם האויב
טונומיה הקשורה בו. ואם לא יצליחו בכך, הם
ירצו ליצור תהויוכהו במדינה ולהפיל את ממי
שלתה החוקית.

לש למגמה זו דוגמת מאלפות בארצות אחרות.
המתנחלים הבריטיים ברודוזה התמרדו נגד ממשלת
בריטניה, והקימו שילטון עצמאי. המבוסס על זיכוי
וטרור. עתה מתקרב שילטון זה לקיצו — אחרי שגרם
לשפיקות-דמים המונית במשך שנים רבות.
המתנחלים הצרפתיים באלג'יריה לא השלימו עם הח-
לטת הממשלה הצרפתית, שכרתה חוזה-שלום עם נציגי
העם האלג'ירי. הם הקימו צבא פרטי (האוראה-אס), ניסו
להפיל את הממשלה הצרפתית בהפיכה מזוינת, השליטו
טרור אכזרי באלג'יריה, ולאחר מכן בצלפת עצמה. עברו
שנים עד שהנשיא דה-גול, נחושה-החלטה, הצליח לחס-
לם בכוח.

אולם אין צורך לחפש דוגמות זרות. יש לנו דוגמות
טובות משלנו, מן העבר הלא-רחוק.

ידידי מתיי פיר משווה את מרד ההתנח-
לויות לפרשת "אלטלינה". ואכן, יש הקבחה
רבה.

כאשר הביא אצ"ל את אוניית-הנשק ארצה, טען כי
הנשק מיועד ליחידות האירגון הפועלות מחוץ לגבולות
הרישמיים של המדינה היהודית החדשה. באותה שעה
עדיין לא היתה ירושלים חלק רישמי של מדינת-ישראל,
שקמה זה עתה. אצ"ל היה מוכן לקבל את מרות הממ-
שלה החדשה בתוך תחומו ישראל, אך לא מחוץ לגבוי-
לות הרישמיים.

זהו בדיוק מצבם של המתנחלים כיום. השטחים הכבוי-
שים נמצאים מחוץ לגבולות הרישמיים של החוק והמיש-
פט של ישראל, והמתנחלים שם מסרבים לקבל את המרות
הדמוקרטית.

דויד בן-גוריון חיסל את פרשת אלטלינה בכוח הנשק,
ובירך את "התותח הקדוש" שפגע באונייה. הוא ראה
בהבאת האונייה אקט של מרידה במדינה, בשילטון החוק,
בדמוקרטיה.

עתה עומד מנחם בגין לפני אותה ההחלטה. יש בכך
משום צחוק-הגורל, כי בגין עמד בראש האירגון שהביא
את אלטלינה, והוא עצמו נמצא על סיפון האונייה, כאשר
פתח "התותח הקדוש" באש.

**אולם לכנין אין ברירה: אם אינו מוכן להשי-
ב עם מרד, שנועד לשבור את שילטון-החוק,
עליו לדבא את התמרדות המתנחלים בכוח.
ואולי — בכוח הנשק.**

אין צורך לרחם על מנחם בגין בפרשה זו. כאשר
היה השילטון בידי אחרים, הוא עורר את המת-
נחלים להפר את החוק, להתמרד עם צה"ל, להתמרד
נגד הממשלה החוקית. הוא הופיע באתרי ההתנחלות הבלי-
תי-חוקיות ועורר את מבצעייה, ובהגיעו לשילטון, ניבא
"הרבה אלונגי-מורה".
יותר מכל מנהיג אחר, עסק מנחם בגין
בהנחת מוקשים אלה. יהיה זה אך צודק שהוא
עצמו יפרקם.

אך כדי שהצדק יהיה מושלם, יש לשתף במלאכה
אכזרית זו גם את המנהיגים האחרים, שהשתתפו בהיי-
לולת ההתנחלות — אם מתוך אופורטוניזם בזוי, אם
מתוך רדיפת-פירסומת עלובה, אם מתוך כניעה שפלה
לאופנה הפוליטית.

אל נשכח את יגאל אלון, שרץ ראשון לתברון כדי
לעודד את המתנחלים, שפלטו לשם תוך הונאת השיל-
טונות הצבאיים. הוא עזר להם להקים את קריית-ארבע —
פצצה-הזמן הגדולה ביותר המתקתקת כיום בגדה הי-
מערבית.

אל נשכח את משה דיין, שאיים לפרוש ממיפלגת-
העבודה אם לא תסכים להקמת העיר ימית, ושהכריז כי
שארם-אלי-שייח' חשובה מן השלום.

אל נשכח את כל עדת העסקנצ'יקים שהתחרו על
הכבוד לרקוד בהתנחלויות, לנאום בטכסיהן ולהתחנף
אל המתנחלים, כאשר אלה היו עדיין עטורים הילה.
הייתי מגויס את כולם ליהודית-מימיואים

(המשך בעמוד 44)

לגופים אלה יש השקפת-עולם, מוטיבציה חזקה, מטרה
מדינית.
מטרתם היא לפוצץ את השלום, המאיים
לחסלם.

כמו גאולה בהן וכמוני, ושלא כמו מנחם בגין ויאסר
עראפאת, יודעים המתנחלים היטב כי האוטונומיה, תהיה
צורתה כאשר תהיה, תמסור בהכרח את הגדה המערבית
ורצועת-עזה לידי העם הפלסטיני, שיקים בהן את מדינתו.
מנוי וגמור עם המתנחלים לנסות למנוע תהליך זה,
גם אם ניסיון זה הוא חסרת-תוחלת.
לשם כך ישתמשו בכוחם, בנישקם.

למעשה כבר נמצאים המתנחלים ברגע זה במצב
של מרד מזויין נגד הסמכות החוקית של מדינת
ישראל, ובמצב של מילחמה מזוינת נגד האוכלוסייה
הפלסטינית שמסביבם.

איש מיסמר-הגבול מול גוש-אמונים

כמה פעמים במשך השבוע האחרון הם פתחו באש.
כאשר נתקלו ברמאללה במחסום ערבי, הם ערכו פוג-
רום, מן הסוג הכבוד מפולין ומרוסיה הצארית. הם פרצו
לבתיים, הוציאו את התושבים, הכריחו גברים ונשים,
בכוח הנשק, להעביר אבנים ולהזיז חביות.
ברגע זה עדיין קשה לדעת מי רצה את שני
הצעירים בחלוקי. ייתכן שהרצה הנתעב כוצע
כירי מתנחלים.

בירושלים העתיקה ירו יהודים בערבים, תוך ביצוע
מיבצע פרובוקטיבי מוזיין בהר-הבית.

מתנחלי עופרה סירבו להישמע לאולטימטום של צה"ל,
ולמסור את נישקם. היה זה העימות הגדול הראשון בין
שילטונות-הביטחון והמתנחלים מאז הושג הסכם-השלום.
כמו בכל העימותים הקודמים מסוג זה, נכנעה הממשלה.
הגיבור הלאומי מרדכי ציפורני, שהוכיח אומץ-לב עילאי
כאשר נלחם בנשים (בפרשת טרבנות-המילואים), התקפל
כאולר שבור כאשר עמד מול הנשק השלוף של אני-
שי עופרה.

זוהי רק ההתחלה. המתנחלים אינם מסתירים כלל את
כוונותיהם. הם מכריזים עליהן בגאווה, כנאה לציבור של
קנאים המאמין כי הוא ממלא שליחות אלוהית.
הם מתכוונים להביא כמעשיהם להתלקחות
שני אזימות מזוינות בשטחים הכבושים. הם
מבקשים ליצור מצב שיש התקוממות, שיוכריח
את צה"ל להתערב לצידם. הם רוצים לפוצץ

אמרנו זאת מן הרגע הראשון, כאשר הוקמה אחרי
מילחמת ששת-הימים ההתנחלות הראשונה בשטחים
הכבושים:

כל התנחלות היא מוקש כדרך השלום.
אמרנו זאת שוב ושוב, בשבועון הזה ובכנסת. הזהרנו
את קברניטי המדינה, שעסקו במלאכה זו: אתם תצטרכו
בעצמכם לפרק אותם. כמו ידיכם, בבוא היום, ופריקת
מוקשים אינה עבודה נעימה.
אמרנו — ולא ידענו עד כמה אנו צודקים.

כאשר השתמשתי לראשונה בדימוי זה של מוקש,
חשבתי רק על מוקשים רגילים.

מוקש הוא כלי שהחיל טומן אותו באדמה, כדי למנוע
מן האויב את המעבר. מניחים שדה של מוקשים, מסמך
נים אותו כראוי. כאשר זהו החזית, ונוצר הצורך לפרק
את המוקשים, שולחים את ההבלנים לבצע זאת.
אין זו עבודה נעימה. כלל וכלל לא. אך הדבר נעשה
פעמים רבות במהלכה של מילחמה. מי שטומן את המר-
קש, יכול גם לפרק אותו. אם הוא נזהר כראוי, לא
יאונה לו רע.

אך יש מוקשים שאי-אפשר בכלל לפרק אותם. הם
מותקנים כך, שהם מתפוצצים ברגע שנוגעים בהם.
עתה מתברר כי ההתנחלויות הן מוקשים
מוסוג זה.

הם לא יפורקו בשקט. הם יתפוצצו כאשר משהו ינסה
לגעת בהם.

אין הם מסוכנים לשום אויב. הם מסוכנים
רק את מי שהניחו אותם. הם מהווים
סכנה לממשלה, למדינת-החוק, לשילטון-הירוק,
לשלום.

בידי-שבת האחרון ראו אזרחי ישראל, על מסכי-
הטלוויזיה שלהם, מחזה שלא נראה עדיין בארץ.
היתה זאת כתבה שתארה את אשר התרחש יום לפני
כן, כאשר התכנסה צמרת המפד"ל כדי לדון בהסכס-
השלום.

מול שערי הבניין, בלב תל-אביב, נערכה הפגנה של
מתנחלי גוש-אמונים. הם דמו לכל קבוצה אחרת של מפד-
יגנים במדינה, חוץ מאשר בפרט אחד:
הם נשאו נשק.

לשם מה?
שום "פורעים" ערביים לא איימו עליהם ברחוב קפלן
בתל-אביב. שום פקודת-קבע של המטכ"ל לא אסרה
עליהם להפגין ברחוב בלא נשק. קשה לטעון שאין להם
דירה בתל-אביב, שבה הם יכולים להפקיד את נישקם
לשעה קלה.

לא, הם נשאו נשק לעיני המצלמות, כדי
דאיים על כוונת.

ושמא לא נבין את הרמז, אף הודיע אחד ממנהיגיהם,
לעיני המצלמה: אנחנו נזנת את שפת המאבק הפוליטי.
יש צורך בשפות אחרות.

כלי-הנשק, שנראו באותו רגע על המסך, אמרו בכיי-
רוח לאינו שפה הכוונה.
כפי ששרו פעם בארץ: "רשות-הדיבור לי
חבר פאראמונים, רשות-הדיבור לחבר תתי-
מקדע".

גוש-אמונים הוא גוף גווע. כמו כל תנועה ספונטא-
נית מסוג זה, הוא תלוי ביחס הציבור הרחב אליו.
כאשר היו סיסמותיו באופנה, כאשר גאה גל הלאומנות
בארץ, הוא יכול היה לגייס אלפים, ואולי אף רבבות.
עכשיו, כאשר חוררת שפיות-הדעת למדינה, פונה לו הצי-
בור עורף, נשאר מה שהיה קיים לפני שאחזו הטירוף
זמנית בחלקים מן הציבור: כת קטנה של קנאים, אנשי
הימין הקיצוני-הקיצוני.

אולי יתארגן קומץ זה כמיפלגה פוליטית וישתתף
בצירוף. אולי יעבור את אחוזה-החסימה ויכניס לכנסת
אבר-כנסת אחד או שניים. אין בכך כל חשיבות.

האיסטוריה יחלוף על פניו.
הוא הסיפור של גוש-אמונים. אך אין זה
יפור של ההתנחלויות.

ההתנחלויות הן גופים צבאיים-למחצה — גופים מאורי-
גנים, מגויסים, חמושים.